

LBRIS

We know
books

Elena - Maria Cernăianu

**SATYALOKA
SAU
VEDANTA VULTURILOR
VIOLEȚI**

roman

EDITURA VATRA VECHÉ

*Înțelept este acela care vede inacțiunea în acțiune și
acțiunea în inacțiune, aflat mereu în transcendent.*

Ninge. Destoinicia vântului adunată în nămeți la întâmplare îngreuna accesul potecilor din pădurea de pini, brazi și ceva foioase, aflată la o distanță de aproximativ trei kilometri de sat, o localitate mică având mai mult case împrăștiate pe dealurile din preajma munților. Zăpada înveșmântă totul în alb, doar ochii fiarelor sălbatice scilipeau din loc în loc, ca niște semnalizatoare îngropate în zăpada abundentă, căzută peste noapte, în plină lună decembrie

Exact în mijlocul poeniței din pădure aterizase sau căzuse (?) un obiect neobișnuit, o navă spațială?, asemănătoare cu o farfurie zburătoare, care sta ca un ciudat animal oceanic îngropat pe jumătate în zăpadă.

Arthur nu mai izbuti să-și regleze zborul și, obligat de situație, a aterizat rapid. Este încă prea tânăr să cunoască toate secretele zborului galactic. Dacă nu hotăra aterizarea, rămânea într-o stare de plutire în straturile superioare ale atmosferei până decidea, vreau să spun că nu exista niciun pericol iminent pentru viața lui, în momentele în care schimba comenzile nava fiind prevăzută cu mai multe sisteme de posibilități în caz de: apă, teren stâncos, gheață, foc, etc. Apoi, el a copilărit și a deprins drag și interes pentru profesiunea lui însoțindu-l pe Vladimir în călătoriile sale, alături și împreună cu Devasya. Tot Vladimir l-a salvat și pe el, însă de pe o altă planetă materială, asemănătoare cu Pământul.

În costumul de cosmonaut a ieșit în zăpadă și a văzut o haită de animale, care îl priveau de la distanță. A înțeles că sunt animale flămânde, însă nu s-a gândit că sunt și periculoase. Astfel mânat de curiozitate s-a îndreptat spre ele, nu înainte de a apăsa un buton obligatoriu de pe busola lui, pentru perioada de timp petrecută în afara navei, un mod de protecție împotriva agresiunii de orice fel, fiind bine instruit pentru profesiunea aleasă de el. Astfel echipat s-a apropiat de sălbăticiunile care îl

...așteptau nemișcate, a căror țintă era chiar el, o pradă sigură, pentru o zi atât de nefavorabilă. De obicei, pe la această oră, haita trecea prin sat, oamenii știau și se închideau în case, iar lupii se alegeau cu vreo oiță, sau cu ceva păsări scăpate de prin ogradă. Altfel haita era civilizată, nu da buzna în case sau în curți, se mulțumea cu ce îi ieșea în cale. Iar acum i-a ieșit în cale Arthur, singur, ceea ce constituia una din condițiile principale împlinite, pentru că dacă erau mai mulți, n-ar fi îndrăznit.

Instinctul de supraviețuire al animalelor în general (aici intră și omul !), dar mai cu seamă al celor sălbatice este extrem de mare. Totuși, au și ele niște reguli, nimic nu se întâmplă anapoda. V-ați gândit vreodată că un câine devine agresiv din cauza unei atitudini agresive din partea celui agresat? Să nu uităm: *Gândul este cea mai mare forță din Univers!*

Dintr-odată lupii au devenit prietenoși – bagheta fermecată a funcționat - și iată-l pe Arthur, în mijlocul haitei jucându-se cu ei, de parcă erau câini dresați. În depărtare, printr-o parte se deschidea vederea spre casele oamenilor. Ochi mai ageri, cu acuitate vizuală mai mare, puteau vedea minunea.

După un timp, Arthur a văzut că avea posibilitatea să ajungă la o șosea circulantă și a pornit spre acel drum. Haita venea cuminte după el. Nu erau mai mulți de șapte lupi.

- Ia, uitați-vă, cine este păstorul haitei! strigă o femeie de la distanță făcându-și cruci.

- Țla mascat, "pavazat" ca un scafandru ?

- Ce mutră are, zici că a căzut dintr-un avion ! hahaha!

- Și cu lupii după el!

- Cred că-i duce la Motel....

- Îi duce lu'Ilie, să le dea câte o friptură în sânge!

Hahaha !

- Ai dreptate, uite că vorbește cu el.

Într-adevăr, Arthur a cumpărat o cantitate considerabilă de mâncare pentru a hrăni bieteile animale. Apoi s-a întors la

ambarcațiunea sa. Programul prevedea două puncte principale personale, Brașov și București. În rest era la dispoziția comandamentului ASHTAR, intervenea acolo unde i se indica necesitatea. „Planeta asta e minunată, se gândea el, are tot ce și-ar dori și alte planete să aibă, mai cu seamă apa, adunată în mări și oceane... Oare ce nu au oamenii de aici și ar dori să aibă, să fie?”

Rania sta în fața geamului preferat, loc în care percepția ei devenea suprasensibilă pășind într-o altfel de înțelegere a lucrurilor și a fenomenelor naturale, cu forme nelimitate de cunoaștere, ceea ce îi întărea convingerile deja formate, cu posibilitatea unor destinderi și expansiuni, prin care punctul inițial se transforma într-un edificiu necunoscut, neștiut, tocmai descoperit într-un fel de practică a evoluției ontogenetice. (Ontogenia repetă faze rapide și prescurtate ale filogenezei). Practicând asiduu diverse modalități de a pătrunde în esența lucrurilor, pur și simplu i s-a relevat acest mod de conștientizare. Și începu șoptit să spună ce vedea: "Ninge. Cu fulgi șovăitori, rupți de Îngeri dintr-un nor și trimiși în zbor, precum cuvintele tăcute ale îndrăgostiților, cu visuri tănuite în alb pur, strălucitor, atrase-n gândul realizărilor, miracole țesute cu fir de argint, nădejdi și speranțe se-nvârt scăpărând de viață perpetuă, că ești parte din partea întregului Adevăr, posesorul unor forțe și bogății de neconceput, totodată posesor al faimei, frumuseții, cunoștințelor și al renunțării – cele șase atribute ale perfecțiunii demonstrate pe deplin de Sri Rama și Sri Krșna..."

Așternutul alb anunță începutul lui Decembrie, cu acea bucurie știută, a unui timp al împlinirilor de tot felul, sădită în peisajul așteptării. Atunci când din ceruri pogoară o liniște austeră, ca o felină blândă pășind din înalt, cuprinde necuprinsul întuneric pătrunzând tainic în iureșul alb încins la dans feeric, frenetică mișcare de nea, de strălucire, care se

oprește aproape de creștetul Pământului. Acoperișuri, străzi și crengi de copaci smălțuite cu strat gros de alb, luminează adunată din dansul nupțial al fulgilor înveșmântați în pietre prețioase și argint, îmbracă așteptarea cu povești și glasuri zglopii de clopoței și de copii, care știu să întâmpine mirosul iernii și gustul fulgilor de nea, cu mâini ridicate și guri căscate să-și umple simțurile cu o noutate. Pentru că oamenii mereu sunt în așteptarea aceluia nemaipomenit, nemaîntâlnit, nemaitrăit miracol care, în aceste zile, găsește soluții și răspunsuri la toate provocările, topește toate problemele anului în subscriere la momentul Nașterii Domnului Iisus. Zâmbetul de mamă bună a Pământului primește alaiul obosit de atâta văzduh, să-și odihnească sclipirea, să împlinească liniștea și să cutremure de alb simțirea inimilor treze.

Albul și prospețimea primei zăpezi purifică, face ca privirile să strălucească viu, ceva se întâmplă dincolo de cuvintele obișnuite, se întoarce o filă a calendarului și totul începe cu literă mare. Ultima lună din an este poate cea mai iubită, cea mai plină de semnificații, când oamenii se pregătesc de un nou început. Fie el și în ceruri !

Acest al patrulea anotimp, ca de altfel și celelalte trei cunoscute, este secundat de al cincilea anotimp, numit și anotimp de tranziție, valabil și pentru anotimpurile corpurilor noastre. Nimic nu se instalează brusc, doar intervenția omului poate fi brutală. Toate se acceptă, se întrepătrund în firescul curgerii zilelor și al nopților.

Dincolo de al cincilea anotimp se află alte zeci, sute, milioane, chiar miliarde de anotimpuri pentru fiecare planetă, galaxie, pentru fiecare entitate, pentru fiecare celulă conținută, văzută sau nevăzută. Într-o celulă se poate citi întregul Univers, în forma de microcosmos. Planeta Pământ este una din posibilitățile infinite, irepetabile, asemănătoare celor deja declarate opt miliarde de suflete întrupate, care seamănă, dar sunt unice în existență. Cine este capabil să proiecteze și să

împlinească o asemenea performanță?

Noi, cei născuți în România, suntem privilegiați. Țara noastră se află situată la paralela 45, ceea ce include multe avantaje, căldura nu ne sufocă, frigul nu ne îngheață și beneficiem de frumusețea celor patru + unu anotimpuri imprimate și în matricea noastră personală.

- Unde te grăbești așa? întrebă Rania văzându-l pe Cornel schimbându-și puloverul rapid, gata să iasă pe ușă preocupat de un gând.

- Am uitat la birou un document important de care am nevoie, imediat mă întorc, spuse el din ușă.

- Fii atent, prima zăpadă are și o conotație mai agresivă, s-a și întunecat...

- Nu-ți fă griji, nu durează mult și închise ușa după el.

Rania se reîntoarce la geam, de unde continua să privească încântată fulgii de nea, amintindu-și cuvintele lui Tao – *nici măcar un fulg de nea nu cade acolo unde nu trebuie* - . „De unde ai venit strălucitoare iarnă ? să ne împodobesti cu frumusețea ta și-ai poleit poteca mea cu visuri și himere înțelese doar de mine, tu să îmbraci în straie albe Preasfântă Nașterea...Te-am așteptat să-nconunezi Pământul cu aripile cetelor de serafimi, să curgă clipe neștiute, netrăite, învăluite în iureșul amețitor, iar luminosul nimb al orelor Divine s-adune Îngerii în jurul lor... O, de-aș putea fi auzită... Mi-e dor de tine, Devasya, să mă-ntâlnesc cu râvna ta... să-ți ascult glasul, să-ți văd ochii, prin care pot citi că tot ce spui e realitate, chiar dacă majoritatea oamenilor nu înțeleg înălțimile la care ai ajuns... nu-mi pot imagina un Crăciun cu tine, cu Mama Paraschiva și, desigur, cu Cornel... mda... nu l-aș exclude nici pe Vladimir din ecuație, dar el este ocupat, Comandamentul ASHTAR are multă treabă cu... oile planetare, cu catării planetari... hm”.

Un fel de neastâmpăr puse stăpânire pe Rania și, dacă inițial se așezase la geamul ei preferat să contemple sosirea noului peisaj, lăsându-se în voia inspirației de moment, acum

se simțea "apăsată pe sistemele de alarmă" ale corpurilor ei, luată prin surprindere de o stare de neliniște percepută ca pe ceva concret, care se întâmplă simultan. Mesajul receptat de ea și-l tradusese singură drept un pericol.

„Ce poate să fie?, se întrebă ea începând să umble de colo colo, ce pericol? Te pomenești că mașina lui Cornel a derapat... de ce i-am pomenit eu de conotația agresivă a primei zăpezi? Dacă tăceam regretam, în cazul în care se produce un incident, iar dacă l-am prevenit și s-a produs... înseamnă că trebuia să se producă, nu avea cum să evite o plată karmică”.

- Ce bine că ai venit, o întâmpină Rania pe Noga.

- Am venit să-mi dai rețeta Marietei, de plăcintă cu mere, că ce am făcut eu nu-i place lui Igo, zice că nici Vasilică n-ar mânca.

- Oricum, pisoii nu cred că mănâncă plăcintă cu mere, poate Shasta sau Ormus, Victor trebuie să știe. Spune-i lui Igo să-i ceară el Marietei, ea se bucură de asemenea aprecieri și sare imediat în ajutorul celui suferind de poftă... hahaha! culinare !

- Știu, e o tipă asertivă, dar un asemenea curaj, pentru el s-ar traduce drept obrăznicie, știu cu cine „împart perna”, hahaha, îmi cunosc Șogunul.

- Eu nu am rețete, le amestec cum cred eu, adică intuitiv și iese perfect. Niciodată Cornel nu a comentat. Rețetele au fost folosite pentru gătitul greu, elaborat, astăzi cine mai stă să piardă vremea gătind?

- Ai dreptate, înainte exista și acel reper: „când ies la pensie voi avea timp să le fac pe toate, să gătesc, să citesc, să îngrijesc grădina, florile...”, acum nu mai există acel jalon, acea delimitare, acum le integrăm pe toate, non-stop, în marele malaxor al trecerii timpului, trecutul a cam dispărut, iar viitorul nu mai are loc în desfășurarea unei zile. Toate se derulează pe repede înainte.

- Cornel a plecat până la birou să-și aducă un document

și... Rania se opri să-și cântărească gândul...

- Iar tu îi porți de grijă, că e întuneric și ninge bezmetic, nu? Mama din tine poartă de grijă copilului ei. E mare, se descurcă.

- L-am avertizat că e prima zăpadă și... nu prea știu de ce am făcut-o. Chiar nu-ți pot explica ce simt, dar se întâmplă ceva...

- Tu crezi că poți controla chiar tot?

- Nu e vorba de control... mă strădui să fiu conștientă de fiecare cuvânt, să nu vorbesc din automatisme, pricepi?

- Și dacă mai scapă câte unul, ce-i?

- Tocmai asta e, ai pus degetul pe rană, nimic nu poate "scăpa" fără sens, că însăși lipsa de sens este un sens, care poate ascunde alte și alte sensuri.

- Rania, draga mea, ești prea severă cu tine, te ții din scurt...

- Când îți cunoști bine scopul vrei să îl atingi. Nu mai încap alte drumuri, ținta este singura cale, Dumnezeu.

- Este uimitor, Dumnezeu se află în noi, împrejurul nostru, pretutindeni și noi îl căutăm, sacralizăm toate acțiunile noastre, știm că este în tot și în toate și totuși avem nevoie permanentă de certitudini, de validări.

- Copiii au nevoie permanentă de mamă, au nevoie de siguranța prezenței ei, ceea ce s-ar traduce prin lipsa maturității și niciodată nu vom fi suficient de maturi pentru a înceta să-L mai căutăm... Cele trei ferestre de percepere a Divinului, ca frumusețe, adevăr, bunătate sunt doar trei noțiuni care aparțin gândirii umane și reprezintă și limitele noastre. Dumnezeu este nelimitat!

- Da, Rania, însă fereastra prin care privim noi cerul îl limitează.

- Însă cerul nu are frontiere, este infinit. La fel frumusețea, adevărul și bunătatea sunt ferestre prin care noi aruncăm o privire spre Divin. Astfel personalitatea umană se

împarte în trei straturi, îți este clar? - dacă predomină intelectul, Divinul ia forma adevărului, dacă predomină spiritul, este afectiv, dacă predomină realitatea, este percepută prin intermediul inimii, ia forma frumuseții, aspectul poetic de exemplu, dar acesta este doar un cadru al emoției. Iar în cazul în care personalitatea nu este determinată nici de emoții, nici de intelect, ci de acțiune, cadrul devine bunătatea.

- Rania, îmi plac mult accentele tale, altfel spus: *Bhakti yoga* este calea devoțiunii și se adresează personalității afective, Dumnezeu fiind perceput ca frumusețe. *Jnana yoga* este calea cunoașterii în care Dumnezeu este perceput în calitate de adevăr și *Karma yoga* este calea acțiunii în care Dumnezeu este perceput în calitate de bunătate.

- Exact, ai prins ideea! Marea majoritate a omenirii are o personalitate în primul rând activă. Dumnezeu devine ceea ce este bun. Dar există neapărat și polul opus. Dacă Dumnezeu este bun, Diavolul va fi rău. Spiritul activ îl va percepe pe Diavol rău, spiritul emoțional ca urât, iar spiritul intelectual ca și creatură a minciunii, a iluziei, a imposturii. *Adevărul, bunătatea și frumusețea sunt trei noțiuni umane care definesc sau delimitează Divinul.* În realitate Divinul este nelimitat.

Noi suntem cei care alegem și percepem aceste însușiri care, de fapt, nu sunt ale Divinului, nu că n-ar fi bunătate, sau frumusețe, sau adevăr, nu. Dacă omul nu ar fi avut experiența trăirilor din lume, nici Divinul nu ar fi avut aceste însușiri, nu ar fi fost nici bun, nici frumos, nici adevărat. Înțelegi ce vreau să spun? Natura Divină ar fi fost exact aceeași, dar aceste însușiri care provin din percepția noastră nu ar fi existat. Însă, puteam percepe Divinul prin alte însușiri. Cei care văd pe Dumnezeu prin cele trei ferestre amintite se impun pe ei înșiși, își impun definițiile lor. Dar cei care au transcens cele trei diviziuni în personalitatea lor au și posibilitatea de a înțelege Divinul sub un al patrulea aspect...

- Numit Turya (al patrulea) și Noga începu să se joace

râzând. Nici așa, nici așa, nici așa, hahaha!

- Da, este un fel de conștiință care nu este nici intelectuală, nici afectivă, nici activă, ci conștiință pură. Cerul nu mai este privit printr-o fereastră, îi vezi nelimitarea. Nu mai există nici concept și nici cadru. Numai acest tip de conștiință poate înțelege limitările celorlalte trei și cel mai important lucru, doar acest tip de conștiință înțelege neînțelegerea care domnește între ele.

Tocmai din acest motiv religiile nu se acceptă una pe alta, mereu se războiesc, se arată cu degetul... regretabil. La fel și similitudinile care există între adevăr, frumusețe și bunătate sunt înțelese și tolerate doar de această conștiință, în timp ce celelalte trei nu fac altceva decât să se certe.

Toate religiile provin din una din cele trei tipuri de conștiință și ele nu au încetat niciodată să se certe. Numai Buddha nu a luat parte la acest conflict. El se baza pe al patrulea tip de conștiință și spunea: „E absurd. Dimensiunile voastre nu se bazează pe însușiri divine, ci pe ferestrele voastre. Cerul în sine nu se schimbă niciodată, oricare ar fi fereastra prin care l-ați privi”.

Însușirile nu sunt divine, noi le percepem așa. Dacă am distruge ferestrele prin care privim, ne-am găsi în fața unui Divin lipsit de însușiri, un *Divin nirguna*. Dincolo de ferestre Cerul este atât de vast, de nelimitat este de nedefinit, niciun cuvânt nu-l mai poate descrie. În consecință oricine cunoaște al patrulea tip de conștiință păstrează tăcerea.

- Iar dacă o face se exprimă în termeni ilogici, absurzi, iraționali. Se contrazice pe el însăși, totul devine anapoda. Wirtgenstein a spus că adevărurile sunt exprimabile și altele care nu pot fi decât indicate. De exemplu, o masă nu se poate confunda cu un scaun. Masa se poate defini în raport cu un alt lucru, cu scaunul. Fiecare are limita dincolo de care începe alt lucru. În realitate, ceea ce le definește sunt limitele. O definiție este echivalentă cu limitele, dincolo de ele fiind începutul unui

alt lucru. Dar despre Divin nu putem spune absolut nimic.

El reprezintă totalitatea și este liber de frontiere. Dincolo de el nu mai este începutul altui lucru, nu mai este altceva. Divinul este indefinibil.

Al patrulea tip de conștiință nu poate decât să arate, să indice, de unde și misterul care îl înconjoară. Și este cel mai autentic deoarece nu este denaturat de percepția umană. Toți marii sfinți s-au mulțumit să indice, ei nu au spus absolut nimic... indiferent de numele lor. Erau ca un deget care arăta spre Lună. Permanentul pericol este că majoritatea oamenilor se încapățânează să vadă doar degetul. Dacă vor să vadă Luna trebuie uitat degetul. Același pericol există și în ceea ce privește Divinul. Indicația se confundă cu adevărul. Întreaga intenție se falsifică.

Degetul poate arăta spre Lună, dar trebuie să evităm să ne oprim asupra lui.

OSHO spune: „Dacă hindușii nu pot uita Gita, iar creștinii Biblia, ei trec pe lângă țintă. Nimic nu mai are sens, totul devine inutil și oarecum nereligios, chiar anti-religios”.

- Are dreptate, când ne aflăm în căutarea Divinului nu avem nevoie de nimic din ceea ce este uman, lipsiți de idei preconcepute, în stare de vacuitate, de vid, fără nicio așteptare. Astfel vom întâlni un Divin lipsit de însușiri - ele provin din ferestrele noastre umane. Cu cât urcăm mai sus, cu atât pare că se simplifică lucrurile. Și acest lucru se reflectă și asupra oamenilor, cu cât se află mai complicați în aspect și preocupări, cu atât sunt mai departe de sursă, de Dumnezeu. Dacă ai o cămașă o păstrezi, faci ai două, una o dai. Cine face așa?... Acum nu -ți ajung șapte mașini sau șapte case....

- Unde ne aflăm noi ? Odată cunoscut infinitul devenim infiniți. Noi devenim ceea ce am cunoscut, ceea ce am perceput. Imediat ce am cunoscut ceea ce este fără limite, fără frontiere, într-un anume sens noi devenim fără limite, fără frontiere. În toate sensurile? Cred că da, pentru că atunci când

cunoaștem un lucru suntem acel lucru. În cazul în care cunoaștem dragostea, suntem dragoste, în cazul în care cunoaștem rugăciunea, suntem în stare de rugăciune sau dacă se întâmplă să cunoaștem Divinul, suntem Divinul. Cunoaștere înseamnă împlinire, a cunoaște este egal cu a fi.

- Și dacă ești furie, începi să trăsnești, hahaha! Interesant este că cele trei ferestre nu se schimbă, rămân mereu aceleași, dar noi, cei care privim, ne putem schimba. Persoana afectivă poate ieși din fereastra ei și intra în fereastra frumuseții, dar de acum nu va mai nega existența celorlalte ferestre, ea va ști că există și alte ferestre care se deschid spre același cer. Cel care a stat sub cer știe că celelalte ferestre aparțin aceluiași spațiu. Putem folosi câte ferestre dorim, una este suficientă. Un lucru rămâne sigur – cel care a cunoscut cerul deschis nu mai neagă existența diverselor ferestre și a modurilor diferite de abordare. Ei vor confirma faptul că toate ferestrelor duc spre aceeași țintă. Asemenea persoane au un spirit religios, nu sectar. Spiritul sectar rămâne în fața ferestrei, spiritul religios a depășit-o. Numărul Ferestrelor este infinit și numeroase alte combinații.

- În consecință există câte o fereastră pentru fiecare conștiință și, într-un anume sens fiecare ajunge la Dumnezeu printr-o fereastră specifică.

Fiecare fereastră este fundamental diferită de celelalte. Niciun creștin nu este identic cu un altul, cum creștinismul este cu totul diferit de hinduism. Frumusețea este că în fața cerului înțelegem că diferențele nu vin din noi, ele sunt specifice locului în care am stat, din care am primit și perceput lucrurile, dar nu din ființa noastră. În fața cerului înțelegem că întotdeauna am făcut parte din el. Cerul văzut din interiorul casei este identic cu cel văzut din exterior. Nicio barieră, niciun zid, niciun fel de limită nu poate împărți cerul... este evident.

Mergând din aproape în aproape „toate nodurile” se

dezleagă și găsim răspuns la toate ciudățeniile, cum ar fi interesul pentru o altă religie decât cea în care te-ai trezit pe acest Pământ. Cu cât cunoaștem mai bine limbajul, cu atât acesta va deveni mai puțin interesant, nu se mai percepe misterul, se instalează rutina. Pentru un creștin, starea de spirit hindusă prezintă o atracție, o semnificație mai altfel. Fiindu-i necunoscută ea reprezintă în primul rând necunoscutul, mai cu seamă în cazul țărilor comuniste, unde informația ajungea greu sau deloc. După anii '90, când a fost posibil să pătrundă și ce trebuia și ce nu, lucrurile s-au schimbat. Aveam de recuperat niște ani buni, ceea ce însemna să înfulecăm tot ce ni se prezenta, fără urma de discernământ, care apăruse după vreo 30 de ani. Încă suntem avizi de necunoscut, în firea umană creștem această dorință, care, pe zi ce trece pare că se înmulțește tot mai mult, apar motive pe măsură.

„După părerea mea - spune „tata” OSHO – este mai bine să nu se rămână în religia de origine. Atitudinile și credințele care provin din educație trebuie să fie refuzate, în caz contrar *aventura nu va începe niciodată*. De asemenea, nu trebuie să rămânem nici în locul de naștere, ci să mergem în regiuni necunoscute și să experimentăm bucuria vieții care rezultă de aici”.

La început n-am fost de acord cu o asemenea părere, dar după ce am buchisit mult asupra cărților care-i poartă numele am înțeles. Am înțeles că OSHO nu poate fi cunoscut din trei cărți și nici din zece... Citatul de mai sus este o părere rostită într-un anume moment, dintr-o anume zi, când el avusese acel gând și atât. Când aud voci autorizate spunând: „Am citit o carte și m-am lămurit”, atunci știu sigur că acea persoană habar nu are ce înseamnă OSHO pentru omenire... este ca și cum ai spune *Am trăit un an și am înțeles ce înseamnă viața...* Numai necunoscutul poate deveni magnetic, ocult esoteric și te invită cu lanterna ta de lumină să-l parcurgi, să-l descoperi, să deștelenești tărâmurii noi, pe unde nimeni nu

a mai fost, pe unde nici gândul nu a știut calea, abia atunci începi să fii autentic și să alături contribuția ta la întregul revelat deja. OSHO ne arată drumul spre această cale neumblată, nebătătorită, neștiută, asemenea lui Gaudi aventurat în fabuloasa construcție Sagrada Familia, pe lângă care trec mulți neștiutori, dar și mulți admiratori.

Când ajungi la convingerea că ceea ce face un individ sau un grup de oameni, că sunt îndreptățiți să facă acel lucru prin pur și simpla ”documentație”, că simți cu claritate și fără multe cuvinte, fără echivalențe sau supoziții speculative că acel bine sau mai puțin bine, chiar rău, are o justificare, o rațiune superioară de necesitate, ascunsă în spatele acțiunii respective, această supra-înțelegere de unde vine?

- Pot fi frânturi de informații receptate prin rezonanță cu rol precis, de stabilire a unui adevăr al momentului, al timpului respectiv. Și există multe asemenea exemplificări petrecute de-a lungul vremurilor.

- Vrei să spui că circumstanțele nașterii unui om trebuie depășite, să nu rămânem legați de zonele știute, cunoscute, iar în ceea ce privește Religia, trebuie să renaștem, să mergem spre zonele necunoscute unde începe explorarea.

- Problema religiilor este un adevărat război și ca să fie pace, eu cred că singura soluție ar fi să le înveți pe toate, să le experimentezi, atât cât e posibil și singur vei înțelege realitatea aceluiasi Dumnezeu. Mă refer la religiile monoteiste, cele politeiste au și ele nivelul înțelegerii lor. Așa se manifestă *Unitatea* în marea sa diversitate. Religiile ar trebui, în primul rând, să se accepte, să se sprijine unele pe altele, să se completeze. Fiecare are un ceva specific. Fiecare occidental care merge în Orient învață ceva, starea de spirit este total diferită de cea cunoscută. Același lucru i se întâmplă și orientalului ajuns în Occident. Să fie atât de receptiv încât necunoscutul, neobișnuitul, să producă o schimbare în el. Indienii au construit temple, dar nu biserici, ei nu pot face așa